

[Fibiger.]

efter Ulykkesforsikringsloven. Den højtærede Socialminister har vist ogsaa været opmærksom paa, at der efter dette Forslag kan blive Tilfælde, hvor der kan udbetales mere, end man vilde faa efter Ulykkesforsikringsloven. Det er ikke saa meget, det drejer sig om, men i hvert Fald synes jeg, det var naturligt, at det blev fastsat, at det ikke kunde blive mere.

Jeg tror ogsaa, at den nævnte Bestemmelse vil gøre, at Sygekasserne bliver uinteresserede i den tilskadekomnes hurtige Helbredelse, fordi de, saa snart Arbejdsudlytigheden kommer til at strække sig ud over den Dag, Dagpengene ophører, skal have deres Dagpenge-Udgifter godtgjort af Forsikringsselskabet. Man skal jo ikke insinuere noget, selvfølgelig, men der er nu noget om dette, at man er mest interesseret i det, man selv skal betale; naar man kan faa det refunderet af andre, saa kan der let komme noget ind. Det er samme Forhold, som man har, naar Kommunerne udbetaler, og Staten skal godtgøre, saa viser det sig i Praksis, at Sparsommeligheden ikke altid er saa meget til Stede, som naar de selv skal betale det hele.

Endvidere foretages der her i Lovforslaget en Forlængelse af den Tid, hvori Dagpenge skal udbetales; det kan udstrækkes til tre Aar og i nogle Tilfælde i ubegrænset Tid. Det ærede Medlem Hr. Trier ryster paa Hovedet. . . (Trier: Det er saa faa Tilfælde). . . Det ved man ikke, i hvert Tilfælde er det ikke saa lille en Udvidelse, fra $1\frac{1}{2}$ til 3 Aar, især naar man ved, hvordan de tilskadekomne, naar det ikke er saa forfærdelig meget, de fejler, kan være indstillet. Jeg siger ikke, det er bevidst, men ubevidst kan der komme noget af dette, at man ikke føler sig saa rask, at man kan bestille noget. Derimod, naar Sagen er afgjort, vil det vise sig i mangfoldige Tilfælde, at saa indvirker det saadan paa vedkommende, at han kan tage fat. Der spiller noget ind der, som er vanskeligt at udrede. Det er, som sagt, ikke, fordi jeg tror, det i ret mange Tilfælde er bevidst, at vedkommende vil blive ved at trække paa Forsikringsselskabet og Samfundet paa denne Maade, men rent uvilkaarligt kommer der noget af dette ind. Naar Sagen derimod er afgjort med en Kapital een Gang for alle, saa er man klar over, at der ikke er mere at faa, og saa viser det sig, at Nerverne falder til Ro; hele den Sindstilstand, man har været

i, forsvinder, og man kan tjene til sit Op- hold paa ny.

Den Nedsættelse, der fandt Sted i 1927 med Hensyn til Præmien, foretoges jo af Hensyn til Kronestigningen, og jeg kan derfor slet ikke gaa ind paa den Betragtning, at det var en virkelig Nedsæk- ring, der fandt Sted, det var kun en a- jour-Føring og ikke en Gang det. Der- for mener jeg, der ikke er nogen Anled- ning til at gaa bort derfra. Jeg ved, at det er et Spørgsmaal, der gaar igen ved hele denne sociale Lovgivning, at man vil tilbage til det, der var før 1927, paa mange Punkter og lige saadan her. Jeg ser dog ingen Anledning til, at man fra- viger det Standpunkt, som vi i alt Fald fra konservativ Side den Gang tog, at Kronestigningen maatte man respektere i nogen Maade ved de offentlige Udgifter. Det gav sig ved Ulykkesforsikringsloven Udslag i, at man nedsatte med 15 pCt. over det hele. Og skulde man se hen til, hvorledes Forholdene med Hensyn til det Erhverv, jeg kender bedst, Landbruget, var i 1927 og nu, er Forholdene i aller- højeste Grad forværrede i Stedet for at være forbedrede. Jeg kan derfor ikke se, at der kan være nogen Anledning til nu at foretage nogen Opskrivning.

Det ærede Medlem Hr. Trier foretog her en Udregning med $\frac{1}{8}$ Ø. pr. Time. Det er jo af den Slags Beregninger, man kan foretage, de siger egentlig ingenting, men Konsekvensen vil blive, at det ærede Medlem ikke vilde være ængstelig ved for Eksempel at sætte Beløbet op med mange flere Procent. Man kunde med lige saa megen Ret sige: Hvad vil $\frac{1}{2}$ Ø. eller 1 Ø. i Timen betyde; vi maa meget højere op. Og saa foretager man for andre sociale Love de samme Udregninger, og der ud fra vil man sige, at det betyder ikke noget med de Forhøjelser, der finder Sted. Jeg tror derfor, man skal være varsom med at sige noget saadant i de enkelte Tilfælde, det kan jo lyde ret bestikkende i Valgtaler, men ellers gør det ikke saa forfærdelig meget Indtryk.

Forenklingen af Arbejderforsikrings- raadet har min Sympati ligesom enhver Forenkling, hvorved der kan spares. Den højtærede Socialminister afbrød den forrige Taler med, at det vilde koste Penge, hvis man skulde have flere Medlemmer, jeg ønsker heller ikke flere. Kun vil jeg pege paa som uheldigt, at den fremtidige Direk- tør for Ulykkesforsikringen ogsaa bliver Direktør for Ulykkesforsikringsraadet. Jeg